



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **Jezevčíci v nouzi, z. s.**
sídlem Droždín č. ev. 70, 779 00 Olomouc
zastoupen advokátem Mgr. Ivo Školou
sídlem Riegrova 12, 779 00 Olomouc

proti
žalované: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy**
sídlem Slezská 7/100, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 10. 2020, č. j. SVS/2020/119148-G

takto:

I. Rozhodnutí Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy ze dne 23. 10. 2020, č. j. SVS/2020/119148-G, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Iva Školy, advokáta se sídlem Riegrova 12, 779 00 Olomouc.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Krajská veterinární správa Státní veterinární správy pro Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „KVS Olomouc“) rozhodnutím ze dne 15. 9. 2020, č. j. SVS/2020/103728-M uznala žalobce vinným spácháním přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012, o kontrole (kontrolní řád). Podle výroku uvedeného rozhodnutí nedodržel žalobce povinnost uvedenou v § 10 odst. 2 kontrolního řádu tím, že

jako kontrolovaná osoba, prostřednictvím své předsedkyně Mgr. P. S. „*neumožnila kontrolujícím úředním veterinárním lékařům KVS Olomouc výkon jejich oprávnění stanovených zákonem o kontrole v jejím chovu psů, a to dne 23. 1. 2020, kdy byla provedena neohlášená kontrola v místě chovu psů na adrese Droždín č. ev. 70, 779 00 Olomouc – Droždín, za přítomnosti kontrolované osoby, kdy po předložení pověření ke kontrole – služebních průkazů veterinárních inspektorů a po poučení kontrolované osoby o předmětu a začátku zahájení kontroly, kontrolovaná osoba odmítla součinnost na žádost úředních veterinárních lékařů a to předvést chované psy a zároveň předložit doklady o očkování předmětných psů.*“ Za uvedený přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobci podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu pokutu ve výši 6 000 Kč.

2. Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy (dále jen „žalovaná“) částečně vyhověla odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutím ze dne 23. 10. 2020, č. j. SVS/2020/119148-G změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že namísto pokuty ve výši 6 000 Kč žalobci na základě § 35 písm. a), § 36 a § 45 zákona o přestupcích za spáchání uvedeného přestupku uložila napomenutí. V částech nedotčených touto změnou rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdila.

B) Žaloba

3. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žalovaná se dle žalobce ve správním řízení dopustila bagatelizace všech uplatněných námitek, a to i přes to, že vady řízení před správním orgánem I. stupně byly zjištěny a žalovaná jejich existenci uznává. Žalovaná se s odvolacími námitkami žalobce řádně nevypořádala. Žalobce má za to, že žalovaná učinila nesprávný skutkový i právní závěr o nesplnění povinnosti žalobce v pozici kontrolované osoby při výkonu státního veterinárního dozoru. Nebylo postaveno na jisto, že dne 23. 1. 2020 cca v 9:30 hodin odmítla zástupkyně žalobce, Mgr. P. S., na výzvu veterinárních inspektorů KVS Olomouc provedení fyzické a dokumentární kontroly psů (předvedení zvířat a předložení dokladů o očkování) chovaných na adrese Droždín č. ev. 70, 779 00 Olomouc- Droždín. Stejně tak má žalobce za to, že nebylo dostatečně prokázáno, že žalobce neposkytl kontrolnímu orgánu potřebnou součinnost podle zákona o kontrole, čímž měl naplnit znaky přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) zákona o kontrole.
4. Konkrétně žalobce namítl, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, neboť jediným podkladem pro vydání rozhodnutí byl protokol o kontrole ze dne 23. 1. 2020, což odporuje judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle které protokol o kontrole nemůže být jediným důkazem o vině obviněného (viz např. rozsudky sp. zn. 4 As 21/2007, 6 Ads 46/2013 a další). Přitom žalobce uplatnil proti protokolu o kontrole námitky, s nimiž se správní orgán I. stupně dostatečně nevypořádal a žalobce považuje protokol za zmatečný a nezpůsobilý být důkazem v rámci řízení. Dále žalobce uvedl, že protokol o kontrole může být použit jako jediný podklad pro rozhodnutí pouze za předpokladu, že tento poskytuje dostatečný podklad pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, v řešené věci však žalobce skutečnosti týkající se průběhu kontroly uvedené v protokolu opakovaně rozporuje.
5. Správní orgán dle žalobce své rozhodnutí ve věci založil na premise, že kontrolní osoby se dostavily k obviněnému dne 23. 1. 2020, po jejich zazvonění vyšla předsedkyně obviněného z domu, kontrolující osoby se jí měly představit, vysvětlit jí důvod kontroly a předsedkyně obviněného jim měla sdělit, že je nevpustí a zvířata nepředvede. Správní

orgány obou stupňů přitom zcela přehlíží, že kontrola měla proběhnout 15 minut po obdržení podnětu KVS Olomouc, přičemž existují pochybnosti o fyzické a technické proveditelnosti úkonu v takovém čase, neboť cesta ze sídla KVS Olomouc do sídla žalobce trvá nejméně 20 až 25 minut. Nedostatečně se dle žalobce správní orgány vypořádaly také s další námitkou, tedy že zvoněk v místě kontroly dlouhodobě nefunguje a tvrzení uvedené v protokolu o tom, že kontrolující osoby zazvonily a následně vyšla před dům předsedkyně žalobce, tak nemůže být pravdivé, přičemž nefunkčnost zvonku potvrzuje také svědek Mgr. V. a fotodokumentace. Chybné zachycení průběhu kontroly tak podle žalobce činí protokol o jejím průběhu nevěrohodným.

6. Žalobce upozornil také na skutečnost, že není zřejmé, jakým způsobem byla předsedkyně žalobce ztotožněna, pokud podle protokolu odmítla s kontrolujícími osobami komunikovat.
7. Žalobci dále není zřejmé, proč nedošlo ze strany kontrolujících osob s ohledem na tvrzenou bezodkladnost kontroly k využití § 7 kontrolního řádu, který umožňuje kontrolujícím osobám vstup do prostor, kde je prováděna kontrola.
8. Žalobce dále tvrdil, že postupem správních orgánů došlo k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces, a to opomenutím hodnocení výsledku Mgr. V. v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž tento důkaz byl následně hodnocen žalovanou, aniž by jej sama provedla. Žalobce považuje uvedený postup za zásadní vadu řízení odůvodňující zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost a zmatečnost.
9. Dále se žalobce detailně věnoval funkčnosti domovního zvonku a okolnostem, za nichž měla předsedkyně žalobce vyjít před dům, tedy zda tak učinila z důvodu tvrzeného zazvonění kontrolujících osob, či reagovala na telefonát pracovníka kurýrní služby PPL a přišla si převzít zásilku. Žalobce považuje postup správního orgánu ve vztahu k souvisejícím skutkovým zjištěním za fabulaci nahrazující řádné dokazování.
10. Dále namítl žalobce porušení zásady materiální pravdy, kterého se žalovaná dopustila tím, že nedostatečně zjistila skutkový stav, vycházela-li pouze z protokolu o kontrole a neprovedla ani výslech kontrolujících osob. Naopak možnost výsledku jedné z těchto osob zmařila tím, že ji přizvala k výsledku Mgr. V.
11. Žalobce má také za to, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s otázkou naplnění formální a materiální stránky přestupku, neboť dne 27. 1. 2020 u žalobce proběhla kontrola bez jakýchkoliv problémů a za maximální součinnosti žalobce a bylo zjištěno, že péče o zvířata je značně nadstandardní. Proto uzavřel, že i pokud by se přestupku dopustil, byla sankce ukládána v rozporu s jejím smyslem, jak jej uvádí správní orgán, neboť veškeré kontrolní procesy u obviněného již proběhly a nebyly shledány nedostatky.
12. Závěrem pak žalobce uvedl, že žalovaná nesprávně presumovala pravdivost tvrzení kontrolorů, neboť prokazování viny leží výlučně na straně správního orgánu a žalovaná hodnověrným způsobem viny žalobkyně neprokázala. Konstatuje-li žalovaná, že „protiprávní jednání shodně konstatovaly dvě oprávněné úřední osoby“, jedná se o porušení procesních i hmotněprávních norem, neboť ve věci nebylo provedeno žádné dokazování a není zřejmé, z jakého konstatování dvou úředních osob mělo být protiprávní jednání žalobce zjištěno.

C) Stanovisko žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

13. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl. Žalobce podle žalované vznesl v žalobě námitky obdobné těm, s nimiž se již v rozhodnutí vypořádala. Spáchání přestupku bylo bez všech pochybností ve správním řízení prokázáno protokolem o kontrole. Námitky žalobce byly vypořádány a žalovaná v rozhodnutí řádně odůvodnila, proč tvrzením žalobce neuvěřila a proč tato tvrzení nezpochybnila skutkový stav způsobem, který by vyvolával bytí sebemenší pochybnost o vině žalobce.
14. Odkazuje-li žalobce na judikaturu vztahující se k užití protokolu o kontrole, jedná se o judikaturu staršího data vztahující se k předchozí právní úpravě, jež doznala značných změn a její užití je tedy přinejmenším sporné. Protokol o kontrole může být podle § 81 přestupkového zákona jediným podkladem pro rozhodnutí o přestupku. Skutečnosti uvedené v protokolu lze vyvrátit či zpochybnit, to se však v předmětném řízení nestalo.
15. Žalobce staví svou obranu na nepodstatných skutečnostech jako je dojezdový čas nebo nefunkčnost zvonku, které však nemohou mít z hlediska vyvolání pochybností o spáchání přestupku žádný význam. Ze svědecké výpovědi, námitek k protokolu i protokolu o kontrole je pak nesporné, že statutární zástupce kontrolované osoby byl dne 23. 1. 2020 v místě kontroly osobně přítomen, jakož zde ve stejný čas byli přítomni i dva veterinární inspektori a došlo k jejich kontaktu a komunikaci, která vyústila v neposkytnutí součinnosti.
16. Žalovaná má za to, že nedošlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces, neboť obě rozhodnutí splňují zákonné požadavky kladené na rozhodnutí a jeho řádné odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná odmítá tvrzenou nezákonnost hodnocení svědecké výpovědi, které provedla až v rámci odvolacího řízení, neboť odvolací správní orgán provádí přezkum rozhodnutí a správního procesu v celém rozsahu, přičemž platí zásada jednotnosti správního řízení, a není tedy nutné provádět podklady provedené v prvostupňovém řízení. Odvolací orgán je tedy oprávněn hodnotit jakýkoliv provedený poklad včetně podkladu, který správní orgán I. stupně sám zhodnotit opomněl. Žalovaná upozornila, že žalobce byl o „zprocesnění“ protokolu o výpovědi svědka informován přípisem ze dne 29. 7. 2020 a bylo mu sděleno, že tento dokument byl zahrnut mezi podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž tento postup žalovaná vysvětlila a odůvodnila také v napadeném rozhodnutí.
17. Informaci o nefunkčním zvonku považuje žalovaná za nerelevantní, protože k osobnímu kontaktu mezi inspektory a zástupkyní žalobce prokazatelně došlo. Žalovaná trvá na tom, že veterinární inspektory nebylo nutno vyslýchat, neboť rozhodné skutečnosti vyplývaly z protokolu o kontrole. Podle žalobce nedošlo ani ke zmaření výsledku svědka, přičemž není ani zřejmé, v čem by mělo zmaření spočívat.
18. Naplnění znaků přestupku jakož i jeho formální a materiální stránky bylo žalobci dostatečně objasněno a argumentace následnou kontrolou je pro spáchání přestupku bez významu, přičemž skutečnost, že při následné kontrole nebyly zjištěny nedostatky, byla zohledněna při ukládání sankce, když bylo místo pokuty uloženo napomenutí. Skutkový stav vyplývá ze souhlasného prohlášení dvou úředních osob vázaných přísahou podle služebního zákona, a to ve formě protokolu o kontrole, přičemž postavení těchto osob se podle žalobce váže k věrohodnosti tohoto důkazního prostředku.

D) Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu platí, že *fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.*
21. Skutková podstata přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu (řečeno slovy důvodové zprávy k dřívějšímu správnímu deliktu podle § 16 odst. 1 téhož zákona, k jehož změně došlo v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky) *„chrání zájem na zajištění dosažení účelu kontroly, k němuž je třeba mimo jiné zejména poskytování součinnosti kontrolované nebo povinné osoby kontrolujícímu, a dále zájem na zajištění řádného a nerušeného průběhu kontroly“*. K tomu Nejvyšší správní soud v bodu 32 rozsudku ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 102/2019-31, č. 4181/2021 Sb. NSS doplnil, že *„jejich cílem (pozn. cílem sankčních ustanovení kontrolního řádu) je přinutit kontrolovaný subjekt ke spolupráci při kontrole, odmítá-li ji dobrovolně. Jde v zásadě o obdobu pořádkové pokuty s tím rozdílem, že sankce není ukládána za porušení procesní povinnosti, nýbrž povinnosti hmotněprávní, tedy povinnosti vytvořit podmínky pro výkon kontroly a poskytovat při ní potřebnou součinnost (srov. bod 13 rozsudku NSS ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 83/2017-33). Má se tedy typově jednat o situace, kdy daný subjekt ztěžuje, či dokonce maří průběh kontroly tím, že neposkytuje potřebnou součinnost.“* (Pozn. veškeré rozsudky soudů rozhodujících ve správním soudnictví jsou veřejně přístupné na www.nssoud.cz.)
22. Právě taková situace dle žalované v posuzované věci nastala, neboť žalobce nesplnil svou povinnost vyplývající z § 10 odst. 2 kontrolního řádu, a to povinnost vytvořit podmínky pro výkon kontroly a poskytnout k tomu potřebnou součinnost. Žalobce pak především namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav.
23. Stěžejním důkazním prostředkem, na základě kterého v posuzované věci oba správní orgány učinily závěry o skutkovém stavu, byl protokol o kontrole ze dne 3. 2. 2020. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že proti tomuto protokolu brojil žalobce námitkami ze dne 18. 2. 2020, v nichž popsal vlastní verzi průběhu kontroly následovně: *„Dále je potřeba uvést, že kontrolovaná osoba neodmítla vpustit kontrolující osoby do sídla spolku. Dne 23. 1. 2020 však předsedkyně spolku ani nebyla informována o tom, že by vůči spolku měla být zahájena kontrola ve smyslu kontrolního řádu veterinární správou. Uvedeného dne a přibližně i uvedeného času se k sídlu spolku dostavily dvě osoby, jejichž přítomnost předsedkyně spolku zjistila pouze náhodou, a to v okamžiku, kdy do sídla spolku přijel řidič kurýrní společnost PPL p. V. se zásobami pro psy v péči spolku, který se jí předem telefonicky ohlásil, neboť zvonek u domu nefunguje, kvůli tomu, aby nerozrušoval nemocné psy (kardiaky a epileptiky). Předsedkyně spolku se nyní může pouze domnívat, že osoby popsané jako veterinární lékaři byly osobami na místě toho dne, když osoby se žádným průkazem úřední osoby neprokázaly ani neuvedly žádné poučení, tak jak je tvrzeno v protokolu. (...) Nutno dodat, že dle kontrolujících osob mělo dojít k prokázání jejich totožnosti a současněmu poučení předsedkyně spolku o povinnostech dle kontrolního řádu. To vlastně vše za situace, kdy s nimi předsedkyně spolku neměla komunikovat.“* Žalobce tedy nepopřel, že byla její předsedkyně dne 23. 1. 2020 přítomna v sídle spolku, a potvrdil, že tato zaregistrovala (kromě kurýra PPL) i přítomnost dalších dvou osob. Učinil však sporným, jak a zda vůbec proběhla komunikace Mgr. S. s těmito osobami a co bylo jejím obsahem, neboť popřel, že by tyto osoby předložily Mgr.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

S. své průkazy, zahájily tím kontrolu a poskytly Mgr. S. tvrzené poučení o povinnostech kontrolované osoby. Ředitel KVS v reakci na námitky ve sdělení ze dne 18. 3. 2020 uzavřel, že žalobce uvedl jen ničím nepodložená tvrzení.

24. Při zjišťování skutkového stavu postupují správní orgány v souladu se zásadou materiální pravdy, vyjádřenou v § 3 správního řádu tak, že *správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Správní orgán tedy není povinen zjišťovat úplný stav věci (všechny skutečnosti, které by mohly s tímto případem souviset), nýbrž toliko stav věci, který vylučuje rozumné pochybnosti.
25. V sankčním řízení je to vždy správní orgán, kdo musí prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední (§ 50 odst. 3 s. ř.). V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, musí správní orgán zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Při hodnocení důkazů se pak správní orgán řídí zásadou volného hodnocení důkazů, podle které (pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný), hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (srovnej § 50 odst. 4 správního řádu).
26. Uvedené platí i v případech sankčních řízení, kterým předcházela veřejnoprávní kontrola. V těchto případech je zpravidla stěžejním důkazem protokol, zachycující průběh kontroly a učiněná kontrolní zjištění. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3027/2014 Sb., ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, nebo ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 As 29/2019-32) vyplývá, že protokol o kontrole je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn. Ustanovení § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky dokonce výslovně předvídá, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Podmínkou takového postupu je však stav, kdy o kontrolou zjištěném stavu nepanují rozumné pochybnosti. Výsledky kontroly samy o sobě nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení. Protokol o kontrole, jakkoli může být za výše popsaných podmínek důkazem jediným, nikdy není důkazem nezpochybnitelným. Pochybnosti vyslovované obviněným je správní orgán povinen rozptýlit a vypořádat se s výhradami ke skutečностям v protokolu popsaným. Protokol o kontrole je nejen napadnutelný námitkami, nýbrž je v navazujícím správním řízení o přestupku podroben hodnocení spolu s dalšími důkazy, které mohou skutečnosti v něm zachycené vyvracet.
27. Lze tedy shrnout, že správnímu orgánu nic nebrání vyjít bez dalšího z obsahu protokolu o kontrole v rámci posuzování rozhodných skutkových otázek v navazujícím správním řízení pouze tehdy, pokud poznatky z něho plynoucí nejsou zpochybněny.
28. V projednávané věci žalobce v první řadě namítá, že protokol o kontrole obsahuje nepravdivé informace o tom, že předsedkyně žalobce vyšla před dům po zazvonění na domovní zvonek, neboť je tento zvonek nefunkční. Soud má však za to, že popis této části průběhu děje, zachycený v protokolu o kontrole kontrolory není v rozporu s popisem

poskytnutým žalobcem v námitkách proti protokolu a nevede tedy ke zpochybnění věrohodnosti tohoto důkazního prostředku. Je totiž logické, že pokud v blízké časové souvislosti se stisknutím tlačítka zvonku skutečně z domu vyšla osoba (ačkoliv z jiného důvodu, a to vyzvednutí zásilky od dopravce, který ji předtím kontaktoval telefonicky), mohli mít kontroloři důvodně za to, že se skutečně jedná o reakci na zazvonění, a proto také takto situaci v protokolu popsali. Soud proto v této skutečnosti neshledává důvod k pochybnostem o věrohodnosti protokolu o kontrole a současně odmítá názor žalobce, že se ohledně této části skutkových zjištění jedná o fabulaci žalovaného, neboť se jedná o zcela logických závěr vyplývajících ze spisu.

29. Ačkoliv výše uvedená námitka žalobce není dle krajského soudu způsobila vyvolat pochybnosti o věrohodnosti protokolu o kontrole, dospěl soud k závěru, že správní orgán nedostal své povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností dle § 3 správního řádu, čímž došlo k porušení zásady materiální pravdy, neboť o průběhu interakce mezi předsedkyní žalobce a kontrolory panují důvodné pochybnosti vyvolané obsahem námitek žalobce proti protokolu. Podle názoru krajského soudu je pro posouzení rozsahu nezbytného dokazování v dané věci zásadní povaha předmětného přestupkového jednání. V rozporované části protokolu o kontrole v posuzované věci není logicky obsažena jeho zásadní náležitost dle § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu, tj. *kontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí*, neboť k realizaci kontrolní činnosti dne 23. 1. 2020 nedošlo (žalobce nezpochybňuje následující část protokolu o kontrole vztahující se ke kontrole provedené dne 27. 1. 2020). Dojde-li k provedení kontroly a kontrolní orgán popíše svá zjištění o kontrolovaných skutečnostech, jsou zpravidla přílohou protokolu o kontrole fotodokumentace, protokoly laboratorních zkoušek a jiné podobné podklady. V takovém případě jen zřídka nalezne opodstatnění provádění výsledku kontrolujících, neboť předmětem dokazování budou sama kontrolní zjištění (nebude-li např. namítáno, že tyto osoby s předmětem kontroly nesprávně manipulovaly). V posuzované věci však protokol o kontrole posloužil toliko jako úřední záznam, v němž kontrolující popsali, jaký byl obsah komunikace mezi nimi a přítomnou předsedkyní žalobce a proč k provedení vlastní kontroly nedošlo. V takové situaci však, nebyl-li při provádění tohoto úředního úkonu opatřen audio/vizuální záznam a obsah komunikace mezi kontrolujícími a osobou jednající za kontrolovanou osobu zachycený v protokolu byl žalobcem popřen, musely být zásadním důkazem o skutkovém stavu věci svědecké výpovědi osob, které se tohoto úkonu osobně zúčastnily, zejména Mgr. S. a úředních osob (srov. obdobně ve vztahu k zasahujícím policistům, resp. strážníkům rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30). Je třeba přitakat žalobci, že pokud správní orgány vycházely nekriticky z protokolu o kontrole, aniž by vedly řádné dokazování za účelem odstranění rozporů, nedostály své povinnosti prokázat vinu obviněného.
30. Podle § 52 správního řádu platí, že *[s]právní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci*. Výsledky kontrolorů i předsedkyně žalobce byly dle krajského soudu v posuzovaném případě důkazy potřebnými ke zjištění stavu věci, a proto je měl správní orgán provést.
31. Uvádí-li žalobce, že účastí jednoho z kontrolorů (MVDr. M. L.) u výsledku svědka Mgr. V. došlo ke zmaření možnosti výsledku tohoto kontrolora, je krajský soud toho názoru, že ačkoliv takový postup správního orgánu nelze považovat za nezákonný, je z hlediska

zjišťování skutkového stavu přinejmenším nevhodný a správní orgán by se měl do budoucna takového postupu vyvarovat. Výslech kontrolora pana MVDr. M. L. je i nadále možné realizovat a s ohledem na výše uvedené je takový postup dokonce nezbytný, avšak bude na správním orgánu, aby jeho výpověď hodnotil ve všech souvislostech.

32. Jako zcela irelevantní hodnotí soud žalobcovu argumentaci dobou dojezdu ze sídla KVS na místo kontroly. S ohledem na obsah protokolu o kontrole a vyjádření Mgr. S. nemá soud pochybnost o tom, že se dne 23. 1. 2020 kolem 9:30 hodin skutečně kontroloři KVS na místo plánované kontroly dostavili. Proto není třeba zabývat se otázkou, kdy byl přijat podnět k této kontrole a jak dlouho po něm byla kontrola skutečně provedena. Přesto soud konstatuje, že vysvětlení časových údajů žalovaným na straně 7 napadeného rozhodnutí, a to že čas registrace podnětu do elektronického spisu není časem přijetí podnětu (ke kterému ve skutečnosti došlo e-mailem již v 7:28 téhož dne), lze považovat za zcela přesvědčivé a vylučující jakékoliv pochybnosti.
33. Pokud se žalobce pozastavuje nad tím, že veterinární kontroloři nevyužili svého oprávnění dle § 7 kontrolního řádu, jež kontrolující osoby opravňuje ke vstupu do „*staveb, dopravních prostředků, na pozemky a do dalších prostor s výjimkou obydlí, jež vlastní nebo užívá kontrolovaná osoba anebo jinak přímo souvisí s výkonem a předmětem kontroly, je-li to nezbytné k výkonu kontroly*“, lze pouze konstatovat, že se jedná o oprávnění, kterému odpovídá povinnost vlastníků nebo uživatelů kontrolovaných prostor (v projednávané věci zjevně předsedkyně žalobce) umožnit kontrolujícím osobám vstup. Bez této součinnosti nejsou kontrolující osoby oprávněny samostatně si zjednat vstup do uvedených prostor (např. překonáním uzavřených dveří apod.). Je-li v projednávané věci tvrzen právě nedostatek součinnosti ze strany předsedkyně žalobce, těžko si lze představit její kooperaci ve smyslu § 7 zákona o kontrole.
34. Žalobce dále namítá zásah do práva na spravedlivý proces, ke kterému mělo dojít v souvislosti s výslechem Mgr. V. Soud se s námitkou žalobce neztotožnil a v postupu správních orgánů neshledal závažné porušení procesních předpisů, o to méně zásah do žalobcova práva na spravedlivý proces. Nejedná se tedy o „závažnou vadu řízení“, jež by měla vést ke zrušení rozhodnutí, jak se domnívá žalobce. Výslech Mgr. V. byl proveden dne 16. 7. 2020 za přítomnosti právního zástupce žalobce, jemuž bylo umožněno pokládat vyslýchanému otázky. Je pravdou, že následně správní orgán I. stupně tento důkazní prostředek ve svém rozhodnutí opomenul vyhodnotit, avšak tento nedostatek následně zhojila žalovaná, která zcela správně konstatovala, že se jedná o důkaz s minimální hodnotou pro učinění skutkových závěrů (viz str. 6 rozhodnutí žalované). O zahrnutí protokolu o svědecké výpovědi Mgr. V. mezi podklady pro vydání rozhodnutí byl žalobce vyrozuměn prostřednictvím svého právního zástupce přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 29. 7. 2020. Žalobce ostatně ani netvrdí, jak jej měla tato „závažná vada řízení“ zkrátit na jeho veřejných subjektivních právech.
35. Namítá-li žalobce, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s formální a materiální stránkou přestupku, přičemž odkazuje na skutečnost, že při následné kontrole (dne 27. 1. 2020) poskytl veškerou součinnost a nebylo mu prokázáno žádné pochybení, je třeba konstatovat, že tato skutečnost nemá pro hodnocení naplnění formální a materiální stránky přestupku žádnou relevanci. Ke spáchání a dokonání přestupku mělo dojít dne 23. 1. 2020. Následné jednání pachatele přestupku lze vzít v potaz při ukládání trestu, což také žalovaný správně učinil, když namísto finanční sankce uložil méně závažný správní trest, a to napomenutí. Není ani pravdou, že by se správní orgány s naplněním formální a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

materiální stránky přestupku v rámci odůvodnění rozhodnutí nevypořádaly, neboť se tomuto v odůvodnění dostatečně věnovaly (viz str. 9 rozhodnutí žalobce) a krajský soud nemá k argumentaci žalované žádné výhrady.

E) Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud tak pro důvodnost žalobcem uplatněných žalobních námitek zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vadu spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud vrací věc žalované. V následném řízení bude především třeba vyslechnout předsedkyni žalobce Mgr. P. S. a kontrolory přítomné tvrzenému spáchání přestupku (MVDr. M. L. a MVDr. K. P.), a to k prokázání průběhu a obsahu interakce mezi uvedenými osobami dne 23. 1. 2020. Správní orgány jsou podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázány právními názory, které soud v tomto rozsudku vyslovil.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalované na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, a dále náklady zastoupení spočívající jednak v odměně zástupce ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby (převzetí věci a sepsání žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu částku 3 100 Kč, a dále v paušální náhradě hotových výdajů za provedené úkony právní služby ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K uhrazení nákladů řízení stanovil soud žalovanému přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo placení náhrady nákladů řízení stanovil soud podle § 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 24. května 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

